

Izdavač:
Milan Stančić

Recenzent:
Admiral Mahić

Lektor:
Dragutin Jurić

Dizajn korica:
Zijad Pekmez

Štampa:
OPTIGRAF d.o.o.
Sarajevo

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821 . 163 . 4 (497 . 6) - 1

STANČIĆ, Milan
Matica / Milan Stančić . - Sarajevo : autor,
2011 . - 109 str. : ilustr. ; 21 cm

Bilješka o autoru : str. 109

ISBN 978 - 9958 - 865 - 30 - 5

COBISS . BH - ID 19206662

MILAN STANČIĆ

MATICA

Sarajevo, 2011.

Ein Gedicht ist immer die Frage nach dem Ich.
Gottfried Benn

Poezija je najdulji put u najkraćem vremenu.
Milan Stančić

stvarnoslap

Bože, lijepi Bože,
evo spoznaje upjevljuju u stih,
slušam kako matice glas
iz osame prizivaju tih.
I sve su odlučnije rijeke
koje rastem po dlanovima
dok umiva dovod zbilje,
i sve više toga mi je stvarno.
Odrastam čovjeka, pokrete
plesne kojima uzvitlava
prašinu zemljjanog parka, i
radujem se kao vrisak radosnice
ovome slapu sebe.
Bože,
čudesan si Bog.

stisak u 13 navoja

inspirativni momenat

Leti golube
Diko
Priko
Leti leti
Kad?!
Sad!
Kad?!
Sad!
Kad?!
Sad!
Sad! Sad! Sad!

dok ljubim svoje rebro

gužvam prolaznike
zauzimam mjesta
jer me ima

po leđima ptičje kandže srastaju s kožom
pluća sviraju
moja stopala deminiraju zemlju

raskrižja plutaju smirenim tokom
Napokon je vidljivo golim okom

u kadi poljupca

kao mali potonuh u plićaku
u slijepim očima kupača
u iščašenju skočnog zgloba
al evo, obrisi dubina izranjaju

s Bogom danom na otoku s ranom

drveća me pozdravljujaju kao da me vide
tek prvi put
u bašti spoticanja plodna maslina pleše
izgleda kao bogomoljka s krunom ruže o glavi
kraj pokojnog zida dva čempresa klanjaju
a ovaj jedan
on tek je mali
nešto bi htjelo da tamom pišem
po olujnom večerašnjem moru
al moj Mili čuje kako srcem dišem
i hita u zagrljaj
kapljajuć mi zoru.

pjesma van utrobe ili penal

Evo mi se daju čarobne zjene
da oživim sjene svih šuma u krug,
lakše da nosim ovo svoje breme
što raste uz tjeme, tajnoviti lûg.

Naređujem radi postanka leta
svemu što smeta da zauzme svoj stav,
mene je poć do vrha mog svijeta
te moram da budem po pitanju prav:

Isuse dragi što se ovo čuje
jal pljuje jal štuje ovo se tvoj glas,
Isuse mili!, ovo me sad zuje
slike da zauzmu vremena stas.

dvije tramvajske stanice

odletiše sokolovi
gospođe Sokolović.
u svemirskom maniru
gospodskom bontonu
saslušah priču
o savršenom tonu:
jedan na trubi kaže
drugi na trombonu
sjetno priča majka
u poetskom bontonu.

sarajevski limerick (dok me šetnja pije)

Hodah preksinoć posred Ferhadije
da vidim kakve noć sve boje lije,
 bio je svak
 i osjet lak,
prepoznah i što jeste i što nije.

waterworld

Isus je hodao po vodi.

Kako?

Jednostavno:

Izranjao je grumene zemlje,
i po najvećoj oluji.

haiku drive subjekt

Ne dozvoljava
poezija da joj se
doba kidaju.

knjiga II

Olovka mi zapade za natkaslić
u kojem čuvam uspomene na sadašnje vrijeme:
Ulažem napor i
čujem *Ti sad si nov, jak, dohvati olovku, u podrumu nije više mrak!*
Pomalo skeptičan, pomjeram puno drvo kad tamo:
Pored olovke
Šimićev profil
Onaj iz knjige mi prve.

Farovi, poznata sazviježđa
(vidi, čitaoče, pjesmu *Bog u vremenu*, iznađi knjigu I)

XLI 4 (zapis za konkurs 357)

Čovjek na svom.

— — — — —
Bla-bla
Kuća, Kućica
Bla-bla

— — — — —
XXIX 3 (također 357)

UZ ZVUK SIRENE!

Poprimam emociju
snagom mita, koliko li ih
samo budućnost ima?
Jedan mit jedna vječnost,
Jedna vječnost do druge
Stranice.
– Iznaći knjigu I

osjetno napredovanje od zemlje prema gore

Čovjek je stvoren oplodnjom.

Ako nije ispljunut kao invalid,
od samog starta u stanju potrebe,
ima ruke, noge, glavu, trup.

Da bi se reproduciro
mora oplođivat, a oplođivat se samo
što je osjetno:

Padaju pljasci blizina!:

Vvvap: osjeti čovjek zemlju pod nogama i
usisa si noge.

Oko glave kružan svijet, i osjeti
ga čovjek, i usisa si idola (opasno i po Krista, Muhameda, Budu, a i Sai Babu kao Pepsi
reklamu)

I sad već je opasno:

Čovjek upija i od upijanja živi
(krilatica: prvo nam sisu gurnuše pa strugnuše)

I nakon što upije svo pokućstvo i sve na *ruti*
njegovo *Bez nogu* postat će *Glava*.

E,

tu tek je strava:

Kakva mi ono nogu bijaše, a ruka kakva je?...

I zašto znanje dok postajem neimanje:

Evo, do grla sam došo:

– Blub!

moja matematička unutrašnjost

Kod pokreta rukama koji su promišljeni – dakle svjestan čin – imamo ubrzavanja i usporavanja kao oscilaciju na prirodan tok.

Da mi je neki laserski brzomjer izračuno bih STANJE kroz prostu jednadžbu – sve se Radi.

Zbir oscilacija jesu jednaki visini ZIDINE između mene i sebe.

Kad bi nakosili kameru imali bi prizor *mal* neba.

Naravno, kad bi nakosili pod određenim uglom.

stisak

Šaraf vamo šaraf tamo, i dobro stegnut maticu.
Ovdje ovako tamo onako, i dobro stegnut maticu.
Ovamo isprat ovo tamo isprat ono, i dobro stegnut maticu.
Ponijet ovo ponijet ono, i dobro stegnut maticu.
Za zimu ovo za ljeto ono, i dobro stegnut maticu.
Posjednik je vamo posjetitelj je tamo,
i dobro stegnut maticu.

dijete, andeo i molitva

naglašena naglost

Ubjeđenje
Da su mijene
Izvedene propisno
Dijete čini
Neprikladno ovisno.

Dijete odrasta
Spoznaja dorasta
Situaciji.

Situacija je nagla
Kao strah od dodira.

andeosko naličje

vidno je kad se sagleda iz ptičje perspektive.
ko kositicom izrovano.
u tjemenu andeo se zgraža.

sadržajna molitva

Bože,
molim te za osjećaje,
i za ljubav da ih voli.

Die Geburtsurkunde

pjesme u prozi

Ruska salata ili Kako je pao «Realsocijalizam»

Večeras sam otvorio vrata od balkona: sazrelo je vrijeme pa rekoh da se ne ožulja, nadolazeće proljeće. Silovito se radujem! Dobro, nije svijet najbolje mjesto, ali ima dobrih stvari, video sam razglednice, svakakve.

Ima i groznih stvari, nije da nema, baš ih ima.

Jučer ugazih u sebe kao u lokvu. Obliše me emocije, osjećaj zbumen: Ma... A vid... Ma vid ti to!

Pa ne zna što će. Pa da ne kažu baš svi «Vid' ga, plače» on suze na sve pore, da izgleda kao da se znoji. Nad glavama oblaci, rano sjećanje:

Tri su mi godine i tati mom je večeras rođendan. Tata radi u Energoinvestu a kao mali je imao i cuke i mace i zećeve i golubove prevrtanere. Kaže da su to najbolji, ti prevrtaneri. Kaže da u slobodnom padu odglume smrt da ih ista ne prepozna prijevremeno. Kad je moj tata bio mali, fudbal se igrao krpenom loptom, a za opustošit prašnjave ulice u maniru Tom Sojera nije bio potreban V.O.A. Ali meni je tri godine, i ne znam baš mnogo o tome, o tom V.O.A. Znam da je mom tati večeras rođendan, to znam jer smo sa mamom seká i ja danas pravili tortu. I baka je pomagala. Ali evo, za tri sata moj tata dolazi s posla a nigdje nikog. Gdje su li svi? Sale, Srele, Bojo, Lolo, Mišo, Dado, Anita, tetke i teče, i zašto pobogu mama ne peče uštipke, – gdje je Ruska?!

Moje igračke su spremne, a i karte su tu, možda rođaci budu igrali žandara i lopova. A možda mi Srele nacrtala nekog super junaka! Možda dođu Igor i Inga!!! Ako dođu očešat će se o njihovu visinu; ha!, kumu je sigurno čarapa pocijepana na palcu... bljak, kad dođu neću ići pod sto, neću. Baka Šima će sigurno doći, znači – krevljenje zagarantovano! Samo da nam ne donese ko prošli put *Kinder jaje*, ubila je tuga kad je vidjela da sadržaj nije od čokolade već od plastike. ... Ma da ja pogledam s prozora ide li ona preko parka, sigurno nosi neko voće. ... Nema je.

Gdje je Ruska?!

Ni ova sestra mi nije jasna. Šta se ona sprema opet spavat. Ona nonstop spava. Bože, šta li sanja...

Ona vam je inače direktor škole, izglasali je kod učiteljice. Ja kad sam to reko tetku Križanu on se počeo smijat, pa me po glavi. Ma svi su se smijali, svima dragi. Pogotovo tečo Željko – on se smijo najglasnije. On mene pravo voli. On je dolazio već jutros.

Dobro, tate nije bilo, i on dolazi svaki dan kad podučava druge snalaženju u saobraćaju, al je bio. Vidio nema nikog i otio. Pa ja, ispred zgrade ga čekao učenik pa se požurio: otio na wc, kod bake u kuhinji tražio sodu bikarbonu (zbog njega u kući uvijek ima sode bikarbune), na odlasku me izljubio, i čini mi se da je reko da će večeras biti ludnica!

Dobro, to kaže svaki dan, al večeras je mom tati rođendan.

Gdje je pobogu ta Ruska?!

Ovih stvarno nema. Evo, za dva i po sata tata dolazi a ništa se ne dešava. Ubi me ova tišina. Kako može na rođendan, i to mog tate. Sad kad dotrčim u sobu sjest ću da razmislim. Mora postojati razlog zašto još niko nije došao. Pa imamo tortu.

– Mama, gdje je Ruska?!

...

Još sat vremena a nigdje nikog. Tužan sam. I pored toga što je mome tati rođendan. Izgleda da je samo meni to jasno. Ali tužan sam, ružna mi ova tišina. Joj, tata će biti još tužniji, sigurno će i on plakati. On će čut ovu tišinu ružnu, sigurno, ta njemu je rođendan, takvo nešto mora znat, pa će čut. I plakat.

Uuaaaaa!: još pola sata!

Ništa, idem ja poredat svoje igračke da zajedno dočekamo tatu.

– Mama, šta bi pobogu s tom Ruskom?!

Međugeneracijski zupčanik morala

Na jednoj razapetoj, čini mi se bakrenoj žici svirao je moj prijatelj i drugar Edo zvani Baraka. Ja sam svirao napola naštimanu gitaru i bježao od sjenke, u susret futur prezenta. Perfekt futura je načinio sjedinjenje – perfektno izvedena tačka – te Edo i ja zapisasmo artikulirane osjećaje, zapržismo ih u hard disk i čestitasmo si ozareni zadovoljstvom pri zadnjim treptajima usaglašene note: on je odvalio po bakarnoj žici, ja preko de dura šakom pravo u pod, a svod sav u molu od sreće.

To je bilo *kao da smo iz jedne kuće*.

...

Opali tata komarca po leđima i nastavi da manualnom bor mašinom buši kojekakve rupe, po noći bračkog ljetnog kalendara. Oni, tata i sestre mu i njihovi muževi, oni su radili ko pčele: gradili kuće (danас su te kuće skoro dovršene), za nas, njihovu djecu.

Jutro je i prvo što vidim jesu mama i tata i tatine sestre i njihovi muževi kako dinamitom dižu u zrak žilavi otočki kamen. Mene nije dinamit probudio, već komarci: nije tata dovoljno dugo bušio u noći, i evo ih masa preživjela.

Pred kućama na ulici, gdje rođaci običavaju ogrupljeno se okupiti – unatoč detonacijama i kamenju popratnom – gdje zadirkuju jedni druge i čekaju što će Bojan, naš Baltazar među rođacima kao sljedeće prezentovat, i kako će Srećko, odnosno Saša odreagovat na Bojanove pokusne inercije, gravitacije, vratolomije i *nemoj kazat nikome* (Ja: Mama!, Tata!, Marjana!), zjapi praznina: glasovi dopiru s desna, sa terase Saleta i Sreleta.

Sale se češka po jajima i navlači oklop od *okreni sve na šalu* preko tijela nad kojim je izvršio nasilje par godina poslije, jer je izgleda pogrešno shvatio ono «debeli». Srele okreće stranice Politikinog zabavnika i zabavlja se samozatajno: sad kako opisat to njegovo stanje: *prije no što načinim korak dobro ću promisliti* (naučio sigurno iz Zabavnika Političkog), pa tako sve do plaže koja je od naše ulice udaljena svega petstotinjak koraka: svi mi, djeca, zajedno krenemo na kupanje, izjutra nakon prvih detonacija, i kad ugledamo Srećka kako razmišlja korak do ukoračit u more, mi se pokupimo za spremat večernji provod. – Jebo te, onaj Srećko se pravo malo provodio ko klinac. Dobro ga Bojan na ona improvizirana kolica nasadi, odrasto bi inače bez ijedne dječje kraste.

– Jebo ga politički zabavnik kad si dijete!

Ja gledam gdje mi je sestra Marjana. Ona je najljepša od svih. Ne zato što mi je sestra, već zato što sam joj ja brat a moji roditelji njeni mama i tata. Marjana ima kćerku koja je ista ona kad je još bila i pred ogledalom Mašinka, kako je Sale uvijek prozivo ne mareći za konzervu paštete što mu visi o rubu donje usne. Marija se zove taj njen klon. To vam je starija sestra od *nicht blond* Martine (molim vas, imajte obzira, i djeca uče čitat), i znam da mene voli najviše. Ne bih da elaboriram, ali znam – fakat je fakat.

Marjana me ugleda i potrča mi u susret, da me pridrži: kod Saleta i Sreleta, tačnije kod Pepe, njihove mame, na terasi nisi nikad siguran – svašta može na glavu da ti padne. Jedne je prilike čak i Marjana pala, doduše nikom na glavu al – pala, posred Pepine terase. Bio je sunčan dan – nije da se sjećam al kakav bi mogo biti dan usred augusta prošlog stoljeća kad sam bio dijete – i mama je u bašti, na kamenjaru, sjedila o???? i šivala svijetloplavu (? , jel...) jastučnicu. Ja sam se vrzmo oko nje ko zemlja oko sunca i gledo kako ostat što duže na pozicioniranom. Tata je manualno bušio rupe i vodio rat sa obadima. Kraj frtalj zidića je sjedio barba Paulo. Čovjek kojem treba samo tri sata da jedan kamen oblikuje za ugraditi u zid po narudžbi, što inače i čini zadnje sve godine; lagan na pokretu ali britak na jeziku, sve u rimama priča: «Smeta mi jedna stvar, al nije ko u pjesmi bakalar» il «Moram se požurit, čeka me kobila Suzi, sva je u tuzi». Tad je imo Zekana, bijelog konjskog izroda za kojeg sam donedavno mislio da je Lipicaner čisti a ono šupak od konja, priča narod... Zadnji put kad sam ga video, ove 2011. godine, Paula ne Zekana, bio je bez konja. Kaže umrla mu žena pa ne stigne se brinut još o kobili... Kako god, tog dana, tog sunčanog dana (!) dok je mama u bašti prepunoj cvjetova krpila svijetloplavu jastučnicu, moja sestra Marjana je pala posred Pepine terase; nikom na glavu al – pala: sa kuće posred terase. Prolomio se vrisak niz ulicu i već smo svi stajali oko Nas. Stariji su se nudili da voze preko otoka do u ambulantu, insistirali da moji su pod stresom i da nisu u stanju, a ja sam samo plako sa nadom u Boga, držeći se naravno za mamine gaće. Bila je nedjelja, znam, od tog dana mama savjetuje da se nedjeljom ne smije raditi, barem ne ona.

Tog jutra, nakon 8. detonacije i Marjaninog iznova uspješnog manevriranja u transu krana svjetskog glasa, ja se zdesih usred parlamentarnog zbrajanja: na terasi okupljeno ogrupljeno familijarstvo zauzimaše stav po pitanju unutarplemenskih sukoba. Nakon diskusije popraćene teniskim lopticama, vaterpolo balunom i ishabanim veslima glanc novog glisera, došlo se do zaključka: «Odsvirat ćemo večer uz muziku za naše roditelje, a ulaznice ćemo naplatiti po dinar tako da imamo poslije svi za po sladoled!»

Večer je uspjela da izazove i *dogodine u isto vrijeme*.

Sad je već konstanta, uz svakodnevnu nadogradnju trase.

Familijarne činjenice:

1. Sale je karijeru našeg kabarea započeo kao debela trbušna plesačica;
2. Srele... Ma kako to sad objasniti;
3. Bojan je bio zadužen za komponente tehničke prirode;
4. Mišo – mislim da je upravo zbog Miše došlo da unutarplemenskih sukoba, a znam da Mišo sigurno nije urbani gerilac;
5. Lolo je uglavnom htio biti u bendu, po šablonu gdje je muzika za moje uši tu sam i ja, tad je driblao lopte i balune, sad žene i harpune;
6. Inga je predvodila zasjedanje; njeni rodaci (za njih tek u kasnoj životnoj dobi skontah da mi nisu u krvnom rodu) Pajo i Dragana, i njen brat Igor ovako redom: Igor – on je već uveliko stihove izgovarao djevojkama uz šum mora; Pajo – sigurno jedan od šljunkovitih šumova koje je Igor imao za čut; Dragana – Dragana je bila zadužena za skečeve i fore iz sobe, kroz prozor;
7. Srle je na premijeri gego po terasi, gonjajući loptu;

8. Mladen, Igor i Eugen skakali su s klokana na koalu;
9. Marjana je uglavnom pazila na mene;
10. Ja sam svirao gitaru u Bijelom dugmetu i Divljim jagodama, a izvodio sam i pjesmu Džuli.

Priča u režiji osebujnog Balkona

Kad odšetam na frontalni balkon, sa moje lijeve strane, na zapadu, vidim osmokatnicu koja vanjštinom nalikuje najobičnijoj lego kockici. Nju sam već spominjao, ona je jedna od *onih* koji se obrušavaju pljaskom daljine (pitajte djecu). U svome podnožju ona oduvijek ima kretanja, kontejnere, drveće, ima i pasa u zadnje vrijeme sve više... Otkad znam za sebe i frontalni balkon stana koji mi je suđen izgleda za odrastanje, nikad je ne vidjeh ovakvu u cvatu: na broju 67, nedavno umro čika Mile; na broju 65, Gordana se sa djecom sa 8. kata preselila u podumske odaje, kolko tolko adaptirane pomoću plazma televizora; u 67 uselila Merima sa Pavom i kerušom Kalom; na 65 sletila roda i drugaru iz djetinjstva Šilji mi, na dar donijela jednu kćer i braću joj blizance; oko 67 se šeću mačke koje hrani čika Slobo, i njegova mater: On (oko 60, al alkoholičaru se nikad ne zna): Mama, idem nahraniti mace. (Reče i uteče u granap da potvrdi Ginisov rekord iz polulitarske flaše piva.)

Ona (minutu nakon njega provjerava mace): Slobo!

On (nakon sekunde, iz granapa): Evo me. – Rekoh, da cigare kupim usput...

Mace su unatoč svemu dobro zbrinute, usudio bih se kazati: svjesno zbrinute, stjerane u tren stvarnosti.

U 65 su uselili studenti, i nastanile u unajmljenom stanu kurve. Iz 67 se ide u 65, u 65 se ide liftom, pješke, vrteške... 67 se trese, čika Bracina bolest napreduje. 65, kako izgleda, simbolizira rađanje, a 67 – smrt.

Interesantna pojava ova osmokatnica, evo cigle je obrastaju kao pora junake.

Nadomak hraka u maniru čika Ese sa broja 63, ispred broja u kojem pišem – 59, stoji kontejner već godinama na kotačima. Već decenijama! Nigdje ne mrsa, izuzev kad ga «mehanički» pokrenu jal gradski smetljari jal razjareni vozači jal stariji komšiluk iz navike...

Jučer vidjeh djecu kako šutaju loptu od betonski zid, i nasuprot, uz kontejner taj isti sa kotačima, cigana sa kćerkom. Poviš glava im je grakala vrana, što rad čovjeka što rad ugleda. Najedanput se lopta odbila do nogu male cigančice, popraćena njenim bistrim pogledom, dok joj je otac uranjao u kontejner, što je, pak, kod djece izazvalo komešanje pred zjapom Sebe: Aberečke abertude, aber koga ćeće? – Tebe!!! ...

Kako god, otac je uzeo kišobran iz kontejera i izbušio onu loptu nagriženim kosturom, za sva vremena u očima svoje kćerke.

Kad je cigo sa kćerkom zašo, djeca su nastavila da lupaju loptom od zid, a ja sam se vratio u kuću (stančić).

Kad se malo bolje nagnem, mogu vidjeti sve do kraja ulice, pa preko zemlje i trave, preko ponajviše vozačeve glave do u prolaz zgrade, zgrade kao čuvara daljine, majka mašte...

Na početku ulice, dakle sa desne strane, na istoku, smješten je Bajro u kontejneru koji granap nosi kao oskudnu masku: naime, radi se o dobro promišljenoj birtiji: porez znatno manji, okruženje domaće: gosti uvijek sa obrazom, uz dobrog domaćina.

Preko puta Bajrinog granapa – Bajro je komadant armije BiH, uzgred – svoje čoškove nameće Trg heroja, kako se zvao u socijalizmu. Na svojim plećima nosi ludilo svake

lokalne zajednice koju stjeraše u eru 21. vijeka: poroci postaju jedino gorivo na relaciji 65 – 67.

Svojim desnim dlanom Trg pokazuje na *zgradu, majka mašte* a lijevom šakom hvata me za vrat, kada se previše nagnem...

Danas mi auto unatoč niskoj temperaturi upalilo. Ja i žena se odvezli na Vraca da prirodi vratimo tri prekiseljene glavice kupusa i rasol. Dok sam čekao ženu da krenemo, iz haustora – 59 – je izašao moj 40-nešto godišnji komšija sa Željinom plavom kapom na glavi i istim takvim plavim šalom oko vrata, iskusno uronjen u jaknu (šal). Ja ga upitah: – Gdjes ti to pošo? – a on će mi: – A šta ti misliš? – Ma, rekoh, ko igra?... Poslije sam ga unatoč godinama i familijarnom mu statusu pravdo jer razumijem da se voli fudbal a žena će sve "Ma, daj".

– A jest, kad malo bolje razmislim, nije mi na pitanje odgovorio nevino: Žeeeljo! Žeeeljo!, već se kiselo nasmijo, ko kupus kojeg ja i žena bacismo.

Al dobro – stadion je na istoku,iza *zgradu, majka mašte*.

Preko parka egzistira dvojnica zgrade u kojoj ja živim. Esencijalan element te zgrade jeste stan u kojem živi teta Jovanka sa sestrom, i dvije keruše: Dona i ova jedna lijepa mlada koju kupiše iz uličnog čopora, iz hajke aktivista. Teta Jovankin frontalni balkon je u posjedu mašte, dok njen leđni gleda u moj frontalni. Teta Jovanka je provjereno vrelo mudrosti, i ako nije u stanu sa tobom kao posjetom, ako ne šeće psa il ne karta sa sestrom, ako nije u planinarskom društvu il s društvom na planini, ako ne priča sa drvetom il ne pruža bezuvjetnu utjehu kako vanjskom tako nutarnjem biću, ako je nema po astralnim bojištima, onda je na balkonu i kroz (z)bilje govori mi u lice... (kao Natural Geographic Wild).

Na samom rubu zgrade visi pročelava majka od nekih zemljanih 159 centimetara sa neznatno višom kćerkom, Jelenom koja je išla sa mojom sestrom u razred. Jelena radi u Crvenom krstu a majka joj u planinarskom društvu uručen kruh prima. A neko bi reko *vid ih što su mali...*

Kad sam bio dijete, u teta Jovankinoj zgradi je živio crni njemački ovčar imena Lord. AV! AV!!!: Lord je povazdan bio na leđnom balkonu, i sve mi u loptu, žmiru, u limun u naranču, u klišere, u front! ... Lorda nema odavno, krepo kažu, al kažu i da nad zgradom, ovom preko puta, teta Jovankinom, kažu da lebdi njegov duh, i da su njegovi zubi i dalje bijeli poput kreča, – a on: crn! – Ko crv iz usta 65 na dan kad je umro čika Mile iz 67.

Pod gnijezdima krošnji parkirano moje žuto auto i rukom pokojnog čika Saliha i jednog muljatora što je u ta vremena imo granap gdje Dženi sad ima salon frizerski (ne radi utorkom) utemeljen sto od željeza (noge), betona (glava) i kuhinjskih pločica (duša). Za tim stolom su se nekada igrale žestoke partije šaha, i pobjedivalo se rutinski na svakom polju dok je čika Salih bio živ. Sad uglavnom po tom stolu seru ptice, cigani, gradski smetljari ostavljaju otpatke, adolescenti i kronični svoje klipače i unuke.

Mada, eto, nema koji dan, vidjeh dva klinca kako igraju stonog tenisa, improviziravši tekama.

Pogled s trepavica Balkona

Na ulici mali cigan na povratku iz škole, prvi školski dan: – Dobar dan, kako ste? Dobar dan, kako ste? Dobar dan, kako ste? – Sa mog balkona viče Čiča (papagaj, žuti i rumeni se iz dana u dan) okačen o zid, u kavezu, i gleda kako se ja približavam haustoru 59, gdje je mali cigo zauzeo čvrst stav u poslušnost *Dobar dan, kako ste?* Ja se približavam, sa balkona Čiča vrišti, ispred mene mali cigo i «Dobar dan, kako si?!» Suočen, ko medo ciganskom rukom poučen plešem kakvu-takvu poslušnost: – Oš po' snikersa? – Cigo otkida komad i gađa Čiču, da ga obogati.

3 alkoholizirana Božanstva

I oplođenje

Sjedili smo autoru mikrofonskih igrokaza
na ramenu, slijeva i zdesna.
Glave su skakutale stvarajuć gužvu.
Činilo se na prvu.

Druga je već se snašla
Prošavši kroz rascjep
Međ prilikama.

Treći korak je prozborio,
šeprtljav u tišini,
vidno vidljivim glasom
u svoj svojoj slobodi:
Hik, čestitam, postali ste majka.

II rast

Pa zar mi se ovo klanjaju
I zar ovo moj pogled slave
Kako ko

Ove visine, mojih nogu djelo

Vladar sam prostora
i nakrupno režem mezu
Kako kome

Imam velik apetit, gladan sam zakona
Selektivne astrologije
I možda pinku više crvene
porad zalazećih tijela
Kako kojih

III hod

Krupno sam ugrabio za rep i sad me vuče,
nakrupno. Trese me od interijere, eksterijere,
trlja u kozmičke sfere,
i pići me po zgusnutoj stvarnosti:

more je u svakoj kruni
more je na vrhu pera
more je u igri
i igra veznog
o moru mnogo se zna
morem su plovili
mnogi, morem
more prenosi zvukove
i odličan je izolator
čovjek i more
svoj na svome
more je od kapi
more je za navrati
i, ovisno o cvjetanju,
sretnu se negdje
strujanja i zbroji se dva
- pa da!:
gnjurci na žurci.

svjedočanstvo mističnog rafala

haiku drive zbilja

Deblo kestena
uranja u rodno tlo:
Božje stopalo!

impuls Kapaciteta

isijavam na noge.
u troskoku
u doskoku
s mjesta.
čitam grafite
titrajima natočene,
vidim svoj odraz
tren pred bonacu.
budućnost me sustigla:
energetsko polje,
anulirano neznanje,
talas domina u
pokretu u očima.

između dvije zbilje

Sad sam na putu idejnog zdenca
Od glod plod
Cjelina bez premca

Lišen sam teže
Jedno me veže
gdje se jedinjuje
krajnost sa krajnošću,
zbilja objekta i zbilja subjekta

Ovdje put počinje
Ovdje je bit,
Poeziju ovdje otpočinje
spoznajna nit

Na ovom mjestu uvijaju se
osnove u pjesmu:
Eksplozija duha
Od slova juha
Umeljano meso
u zemljane boje, i
Snaga da se vuče
što nose
2

kod krošnje na rođendanu ili snaga uma

(Hegel zna)

Drveće pleše
Oko struka dukati
Boje jesenje.
Gledamo u buđenje:
Krošnja odobrava,
Repom maše
I rječito zove na igru.
Mislimo si:
Vidi ushićenosti,
Zato jer mi smo:
- Vjetar smo!

(papagaj i Poezija

Gledam papagaja
I smiješna mi igra
Umislio bijednik
Da kljun mu je igla
Pa sve nešto bocka
Pokušava da buši
Izgovara stihove
A u perje
Zarasle mu uši)

haiku drive taxi

zapisи (izuzev haiku pjesme) nastали
u pješčaniku foruma *Ljubav, smrt i snovi*

haiku drive taxi

Neki su ljudi
prosto procvali da vas
odvezu kući.

PITALICE / igaona I

zašto noć ne umije da šuti

Kad je nema baš je nema. Nijema ko crno mače na uglju za potpalu sva nestaje i ko da nikad se ne glasa. Mirna u pokretu i osjetljiva čeka onaj glas da je raspori, vješto da opravda njen krik. Kad je nijema baš je nema. Baš je dobro kad progovori.

stamena

Pozvonit ćeš dvaput. Krletka će se zatrest a ja će poskočit ko pas naučen na češku; vodit ćemo ljubav a ti ćeš me potom ispratit u krevet po grafičkom prikazu tvoje stamenitosti.

drhtaj nemira

Tresem se. Ti to znaš, i znala si kad si pisala o devama i skladištima za vodu. Znam da znaš i sad dok navlačim zastore; znaj da meni je, i ženi mi, da nam je dobro.

melanhолија

Stigli su me. Opet. Naoružani sa svih strana nadolaze ko pjev kad se pročiste uši.
Naoružani su; ja ih poznajem i prepoznajem, i često počivam kod njih.

tiha muzika i riječ

Iza mene ostaje tiha muzika i glas. Stopalom popločavam svoju kaldrmu i čekam da se skotrlja sve što kotrlja, a ispred mene kostur Tanatosa u punoj erekciji. Osluškujem obmanjene talase u žuboru uriniranja po stihovanim notama, i pri stapanju akorda i divljanja tražim onaj međuzvuk.

otkide se

otkide se asfalt, sam sebe po otisku mojeg stopala. uf, uf, uf - lokomotiva se otkide.
otkidoše se od smijeha porad istog. otkida se emocija od kartona, otkida se pozdrav porad bontona. otkide se zvijezda porad prostora. uf, uf, uf - lokomotiva se otkide.

drama i tragedija se ljube

kap se sunovratila i navlaži poljubac rastanka.
po papiru se iskrevljiše fasade sa sunčevim zrakama u zaletu po sebi, pjesme se
obistiniše!
sad vesele se jame u kranovima slobode, sad talasaju se kaplje pupčane vode. nakuplja se
pod tepih i polako se ispisuje ime.

napiši jedno pismo

Ti meni si sve,
želim da znaš, mada nemam trenutno riječi, da umijem cijeniti slobodu koju mi daješ.
Isto tako znaj da jeza koja prolazi mi tijelom po primanju štafete tvog hoda rasplamsava
moj duh, i da bez tebe nisam ni pitanje.
Ovdje sam, na svome mjestu, upražnavam poetski nastup kao ono kad imitiram
Šerbedžiju, a mi se smijemo i trgovi oživljavaju i mislim na tebe.
Kako si u tom dalekom svijetu?
Kakve su erupcije vulkana, kakva divljač je ugrožena, koje boje su u modi, ko je aktualni
terorist?, šta ima na BHT-u?
Tvoj najmiliji iz trpezarije

miris smole

zalazim u divljinu i drveća se okreću za mnom. svojim okusom punim usta i činim da se sretnu pogledi dvaju koji se znaju. igram na sigurno i prizivam sjećanja na prve kraste i trk kroz polje začina. širim ruke i hrlim i grlim dijete u susretu. ostavljam svoje tragove po haljini i upečatljiv miris pri samoj pomisli.

nad gorama

Nad gorama lutaju kristalne oči, taman tolko razmagnute da proleti avion. Uranjaju u morsko plavetnilo i orijentišu se pomoću roza maski. Raduju se kiši pod suncem jer im je rečeno da tako nastupa duga, i osmijehom mame ka igri med krilima.

Nad gorama su svi križevi.

devet dana

Učiše me o 7 prvih:

1. predispozicije za fuziju kontura
 2. mehanizam za pedalat radi bržeg kretanja
 3. rađa se osjećaj tijela i osjećaj duha
 4. cjediljka na poklon kao putokaz
 5. valcer grdosija na krilima vjetra
 6. bunar, i najveća zvijer dobiva ljubav u ogledalu, i svakom dahu po jedna kita cvijeća
 7. rehabilitacija
- živ sam!

znam da su mi ostala još najmanje dva dana.

sahrani bol

Evo, sad ču. Samo da se okupe svi. Da ne bude poslije «a šta je bilo, hoću natrag!». Brzo ču. Samo, eto, da legitimišem nazočne. Ipak zaslužuje pravilno zbrojenu iskru dostojanstvene trube.

čadavi ram

Slika je nova, ali ram - još je onaj isti. Malo je više načet od pogleda, malo više je istaban, malo više uznemiravan, ishaban, al – senilnost ga nije zdesila: još se sjeća prve poze sa rukom na dojci; još dobro pamti boje tregera u raskoraku, i kolektivni prikaz iza kojeg stoji isključivo osjećaj; sjeća se u detalj i svakog eksera koji se zagubio u selidbi sa zida na zid; prepoznaće što jeste iza očiju i što nije u pokretu laka i stidljivih dlačica kista; glasa se ko pauk, glasa se ko čovjek, gušteru još uvijek je utočište gdje ne otkida se rep. A i dalje zna da iza njega ostaju bijeli otisci.

dugo skriveno

dugo skriveno duboko može da paradira. lelujave uši sa oboda skupljenih voda zovu na piće i iće. prilika samo takva za srknut slano ko 007 svoj aperitiv na slamku za skrojiti drečavu haljinu po mjeri - možda od svile onih hercegovačkih buba. mislim - baš je procvalo, ovaj težak miris. evo ponosni starac u pastelnom hodu osjeća prdibabu u šakama dječaka, i odaje počast svome bratu. ljudi pjevaju, sviraju, plaču, biraju, plešu - svako ispod svoje aureole. u što većoj zavrти, svjetlosti tvore svjetlost a tame tamu. energija pokreće, zar ne, a i Tesla je sve kazao.

stare naočale

Kažu da su divlje, ove moje naočale. Da još su u Edenskom vrtu i da nije dobro što ne žele vanka. Kažu da dobro skuhana blitva i nije baš neki lebdeći tepih i da može i sočnije. Kažu probaj jabuku, kad je ispovratiš, i okusi nanovo - a tad će te roditi DJEVICA. Kažu žarko je milo, i da je inače sve onako – ufl!, bez riječi – kad se gleda svojim očima.

drvo starog križa

ušli su mi u sobu. pretresli me. pritisli moje grudi i učinili da osjetim krevet i tijelo na kojem počivah. davaše mi na kašiku lopatama beznađa i ostavljaše kao po pravilu vrata nekako odškrinuta. nisam ugledao svjetlost, ne na prvu. ugledah vrisak koji nikako da se otme pod teretom i pomoć vizualizirah. večer prije nisam gledao egzorcistu, ne - tih dana sam molio sa sv. Ignacijem i palio svijeću preko dana.

bilo je oko Božića, sjećam se; sjećam se i djevojčice sa violinom i suze na badnjaku "tu! tik do nogu, djevojčice, ispod okićena bora, i drugima pokaži."

Tu noć su me posjetili i podsjetili na orošeno čelo, i dali mi nju u molitvi nagu.

duboko izvinjenje

Izvini. Oprosti. Pojma nisam imo.
Nisam znao da tako krakove nose u stanju nečasti, oni – posjetioci.
Ma pojma nisam imo kako je to tuđe držat, pa za polje se gine, zar ne?
A sve te tuđe lisice i požude u lisicama prezenta,
Vjeruj, pojma nisam imo.

nema te u kasnom satu

Odavno su tvoji zmajevi okačeni o tavan za koji se prepostavlja da ga više nema. Desilo se sve ko u jednoj sekundi, i sad zaranjaš i pitaš u mjeđuhuru zarobljen: pa zar je sve bilo stručno i ručno? Zar sam ja mogao... naravno, da sam htio i umio. Zar sam stvarno mogao i kolijevkom zanjihat do nacrta!, il sam moro čekat da me ne bude kad sam na okupu, obično u tihe sate.

vitraž snova

Ne, nećemo mi polomljeno. Mi želimo i zaslužujemo nove plohe, satkane od naših vokativa. Nije na nama da trnemo. Ne!, ne možemo više, umorni smo i fizički i psihički. Pustite nas u disperziju naših svodova.

IGRA SA RIJEČIMA, MISLIMA I SNOM / igraona II

zabrinuto nestajanje

Brinem se previše oko tečnosti u običnom pozdravu da sasvim zaboravljam velikog bijelog medvjeda koji se topi iz dana u dan i biva sve manji. Dozvoljavam da me histerično za sobom u provaliju vuku stvari koje se daju odradit, pritom gubeći iz vida ministra prosvjete i sve ono na licu mjesta gdje mogu bez iznimke nastupiti u super plaštu od pidžame.

Onda polako dolazi noć. U njoj je svo rađanje i umiranje.

Poodmakli su tapati konja i pogrbljen maslačak se rađa u podnožju za pse tek da se nađe. Osjeća paperja ispod perja i bolove u kičmi. Nastaje u porođajnom grču i živi za otiske vjetra.

(...) razbudio me tog jutra (...)

Tog jutra me razbudio pogled. Baš sam zavolio konobara u elegantnom odijelu i debelo naručivanje mineralne. Tog jutra sam nacrtao konture neba kojim će da plovim i tajnu kartu crvenilom po koži. Tog jutra sam odlučio da prostrem ovo moje koje me čini i da vježbam orijentiranje. Tog jutra sam krenuo.

namamljen obzirima zamagljenosti

Plačem. Ne tolko zbog činjenice da je Mile (- Barbara, nije ovo štala, ovo je univerzum!!!, savijen Admiral sa vrha žileta viče.) imenovan za stručnog saradnika uz nazdravu orošenih piva obitelji više, koliko zbog majke – ostavljam je uslišanu i gazim. Glava mi u zvijezdama:

rasprava dal je Antun B. Š. bio škrt na stihu il ko zna zna.

Potonje se odnosi izmijenili. Davam ali najbolje skrivam kao od sebe, al – davam.

I eto, ubere se zvijezda sve češće.

U putopisu imam Čiča Glišu sa imenom za sve i jedan od glavnih tri organa čovjeka.

Krećem se ka svjetlu, ono kao kad Maše žmirka po rivi, ko kad žmirkaš u susret suncu što te i oprži. Al – u susret.

Kako više hodam tako mi ruksak biva sve teži a sadržaj slađi. Slađe mi hodat.

Titraji sadašnjosti ima sve više da raste.

šiljalo

pjesme koje su prethodile iščitanim
(izuzev haiku pjesme)

moj mali radijator (moja prva pjesma)

ujutro kad na poso dođem
oko šest sati
a ono s vana zima mlati
ja ga uštekam u štek dozu
pa se on zagrije i sav se zarumeni
od radosti
od veselja prema meni

moj mali Radijator

tamo u radnoj dvorani
negdje u čošku
on sam čuči i čeka kad će kući
al on svoje kuće nema
jel zima
on nama treba
on nas grije
on se zime ne plaši
i svi znaju da su Radijatori
priatelji naši

moj mali Radijator

on je mali
smeđ
i sladak kao med
al zato kad zahajca topi se sav led
al dođe ljeto a ono sunce sija
nad Rasselsteinom nebo vedro baš skroz
moj mali Radijator posta arbeitslos

ono što je Šekspir zaboravio

budi ono što jesi
ali
(pro)budi(se)

mrav

jeste li već čuli
ljudi
da li već znate
mravi
ne ratuju više
kaže
želi poeziju da diše
onaj jedan
što sretoh ga u parku

mojoj baki

primi ove riječi kao molitvu
primi ovu molitvu kao poljubac
primi ovaj poljubac kao znak
moje ljubavi
primi moju ljubav kao dar
zato što si uronila
duboko u naše živote

začarani okovi

upali smo u tokove
opet u okove

upali smo u okove
opet u tokove

upali smo
u okove i tokove
u tokove i okove

upali smo u krastave slike
opet u snajpera vidike

upali smo u snajpera vidike
opet u krastave slike

upali smo
u snajpera vidike i krastave slike
u krastave slike i snajpera vidike

upali smo u tokove
opet u okove

upali smo u okove
opet u tokove

upali smo
u okove i tokove
u tokove i okove

sat

u skladu sa planetama
vatreno odjevenim kometama
rijekom što hrabro svoj put ore
mjesecom što igru
igra sa morem
otkucava brižno momente puke
stari sat Njegove
prastare ruke
uvijek vjeran
smiren
tačan
nikad popravljan
nikad vraćan
stari sat Njegove
prastare ruke
gospodar je Svetla
i Tame puke

da su moje misli more

da su moje misli more, ove noći, jadransko more na mramornim, za seljaka i turistu ugađenim skalama, da su moje misli more u Zadru bi ove noći malo ko spavo – s početka noći.

da moje misli love ribu, sutrašnji obrok sastojao bi se isključivo od marinade - simbioze sarajevskog napitka i albanskih zelenih cvjetova. da su moje misli more, podvodna pizda i cijeli jedan podvodni univerzum bili bi haj. dobro je što nisu, misli moje mòre! šta bi sutra reklo dijete koje na pjaci gleda staklenaste oči okačene o mjernu jedinicu za inéune u kojima gasne kompletan podvodni univerzum? šta bi rekle njegove oči u odrazu ogledala kraj staroga parka od ruševina i stakla?... danas me prijatelj zva na razgovor o stopama Kristovim; (prije tačke zareza razmišljanje okonča onim «hm») al teško bos preko ruševina i stakla te ne htjedoh.

da su moje misli more sad bi slatko klizila lađa sa svježim vjetrom u jedrima. otkrivali bi se novi kameni otoci i klesalo bi se do savršenstva. sviralo bi se po egzotičnim žicama a na ramenima muškim grilile bi se bubamare. da su moje misli more ja bih se kupao nag.

da su moje misli more? - valovima bi zapljuskivale krevet gdje osedlane čekaju Esena deve, i snovi kojih se sanjar teška srca odriče.

Da su moje misli more
Lakše bih podnosio
Oseku i Plimu

kao da se nije prepoznala u valceru za kraj dana

kao da nije znala da sam korisnik biblioteke – da imam člansku karticu i da sam šifrovan.

kao da nije znala da volim ples njenog kišobrana u rijetkim stihovima

kao da nije znala da volim cvjetove njene haljine u revolucionarnim metaforama

kao da nije znala da mi prsti poput zmija sikću dok se molim

kao da nije znala da sam pjesnik

i da je volim.

kao da nije znala da sam stolar

moler

tapetar

rekviziter

dekorater

baštovan

zidar

sajdžija!

kao da nije znala

a sve zna.

zna da moje teleskopsko katapultiranje u jezera tinte otoka

što se uz anđele među zvijezdama gnijezde

gdje bestežinska erotika dobromanjerno siluje zastarjele misli jeste moje SVE.

kao da nije znala da sam korisnik biblioteke, da imam člansku i da sam šifrovan.

kao da nije znala,

a zna SVE.

...

i da Bog usliši Šopovu molitvu ja ču sve više da je volim:

moje srce

žudi za lijepim

ADMIRAL (arapski - amir alma - zapovjednik vode):

1. odgovara činu generala; **2.** vrsta velikoga dnevnoga leptira (lat. Vanessa atalanta); **3.** ime pjesnika koji je pokrenuo časopis "Republika poezija"; **4.** topao napitak od crnog vina, šećera, jaja i začina; **5.** naziv za visokotarifnu trgovačku robu - Krleža

SKARABEJ (grč)

1. vrsta kukca «kotrljan», «balegar»; **2.** tokom egipatske istorije skarabej se pojavljivao u različitim oblicima amuleta; **3.** C. G. Jung u svojoj koncepciji o stvarnosti psihe i svemira, u kojoj kauzalitet ustupa prvenstvo sinhronicitetu, principu po kojem se događaji prije «susreću» negoli što jedan postane drugome uzrok ili posljedica, navodi «Snove o Skarabeju»

Admiral – moj zlatni skarabej

Unazad pet godina jedan veliki leptir mi reče da imam fizionomiju pjesnika. Ja to ponosno potkovah narcisoidnom izjavom da pišem pjesme i da sam pjesnik (tada još ništa ne znadoh o fizionomiji i...!). On me samo potapša krilom sa kojeg vikuje častan čin i odleti u zagrljaj ... ja otpuzah u čahuru. Taj naš prvi susret se zbio u «Terra Sachri».

Godine odradiše svoje u zavrti takta blaženoga akta.

U čekaonici hemijskog madioničara u čije se madioničarsko umijeće ufa više od pet stotina neuroza i psihoza grada sa poremećajem ličnosti ja sam maštao o legalnom susretu sa tabletama koje će u rekordnome roku izmijeniti moju fizionomiju – leptir mi ne reče ništa o procesu metamorfoze, o pjesničkoj Golgoti! I kosu sam električnim aparatom skratio na tri milimetra da bi fizionomija na fotografijama kojima sam nastojao dokumentovati uticaj terapije na moj mentalni sklop došla bolje do izražaja.

Mjeseci odradiše svoje u zavrti takta blaženoga akta.

Krunicu milosrđa sam prtipotomio, da mi zrnevљe prede oko nogu i pazi na gorušičino zrno koje posijah u molitvu obogaćenu dijalogom, i napokon se bezuvjetno ispovjedio.

Sedmice odradiše svoje u zavrti takta blaženoga akta.

Misli koje osedlane snove odijevaju kao astronautsko odijelo posuše po makrokosmosu mojih dlanova tamjan, zlato i smirnu. Ja se zamislih nad svojom predestinacijom: sazdaj pjesmu k'o pogrbljeni musliman za naraštaj česmu!!! (čujem prijatelja kako sa cjepanice vatrom mi poručuje «điha puže nek ti stisi svrsi služe!»)

Dani odradiše svoje u zavrti takta blaženoga akta:

- **19.02.2009.** preko «fejsbuka» objavih da sam se poželio vidjeti Admirala;
- **20.02.2009.** okružen djevojkama pričam o interpunkciji;
- **21.02.2009.** neko bi rekao «sasvim slučajno», prvi put u zadnje četiri godine odlazim u «Terra Sachru» na piće i razgovor. Za šankom mi postade sve kristalno jasno: dok je život moje stihove načinjao

Admiral je «Republiku poezije» začinjao.

javiše mi jutros da si umro...

Ne znam, komandante, šta je život a šta smrt.
Ni u ove suze nisam siguran. Ni u riječi. Ni u pjesmu na pola koplja.

Danas tvoji neboderi ne izgledaju bezizrazno
Danas nisu tek neizračunati arhitektonski podvizi
sa malo zelenila u podnožju
za pse tek da se nađe
Danas je težak armirani križ

Ne znam, instruktore, šta je život a šta smrt.
Ni u ove suze nisam siguran. Ni u riječi. Ni u pjesmu na pola koplja.

Danas tvoje ulice ne izgledaju bezizrazno
Kao da ih žulja prometna gužva
Kao da ciganče na raskrsnici svakoj civili
Danas je težak armirani križ

Ne znam, TEČO, šta je život a šta smrt.
Ni u ove suze nisam siguran. Ni u riječi. Ni u pjesmu na pola koplja.

Iz zemljotresa se rodilo proljeće
Buknulo prije tri dana
Streslo babine huke
Obasjalo prometni znak «Mostar»
A danas kiša i
Ribarska stolica na otoku kraj komina,
prazna
samo za slijepo srce.

- Ne znam, Željko, šta je Život a šta Smrt.

haiku drive šiljalo

Umreženost
me čini tolko sretnim
da sam jak ko Ja.

likovni dodatak

moji crteži

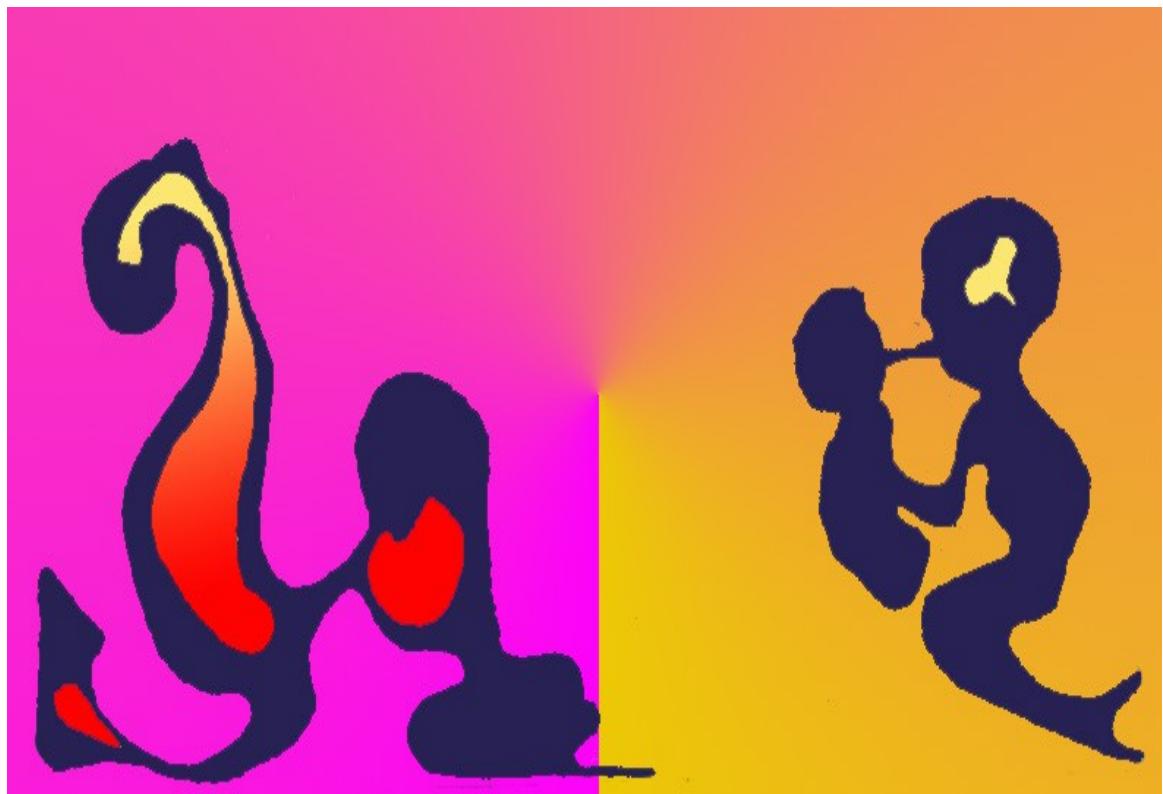

pjesnik

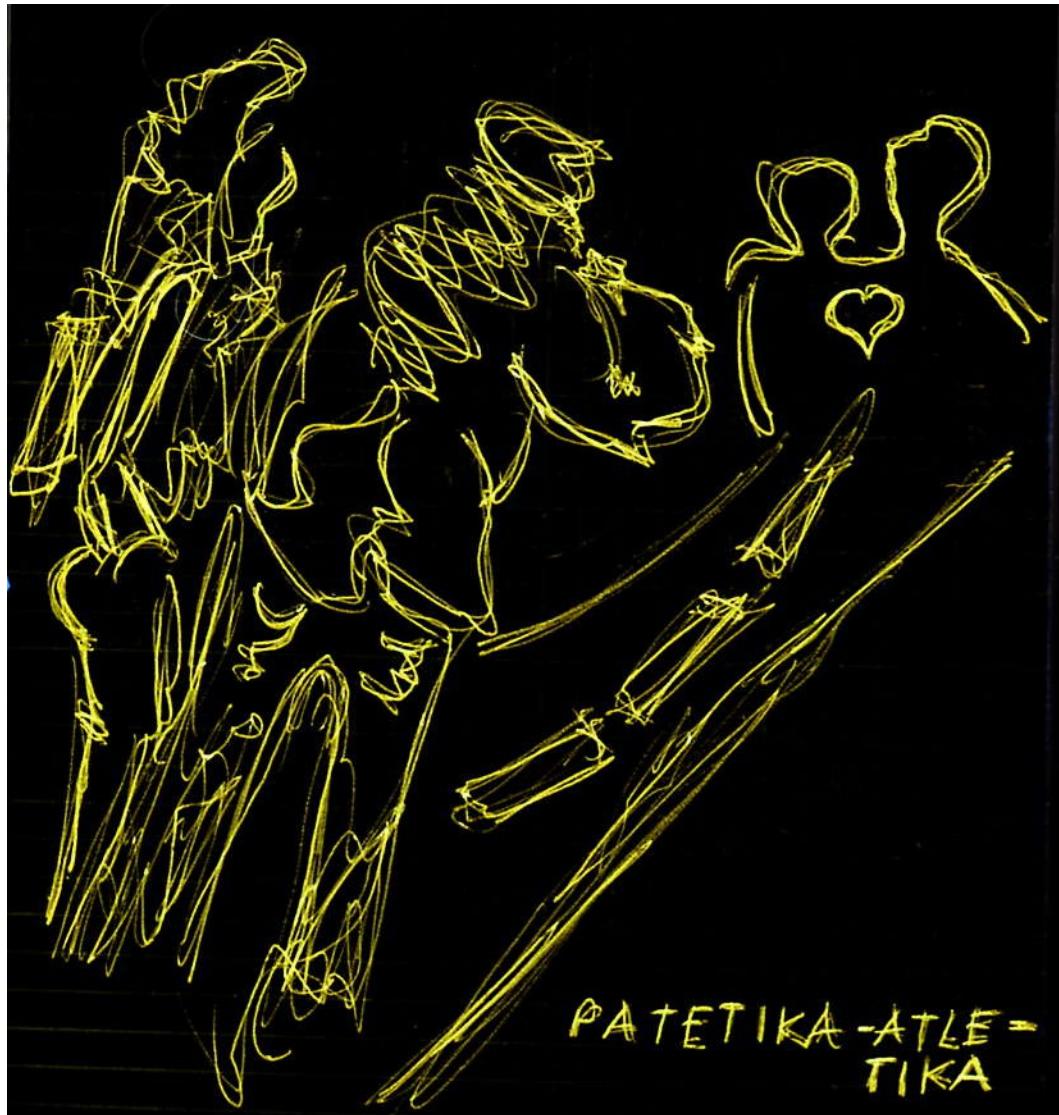
ptica, čarobnjak i princeza

strast i ljubav

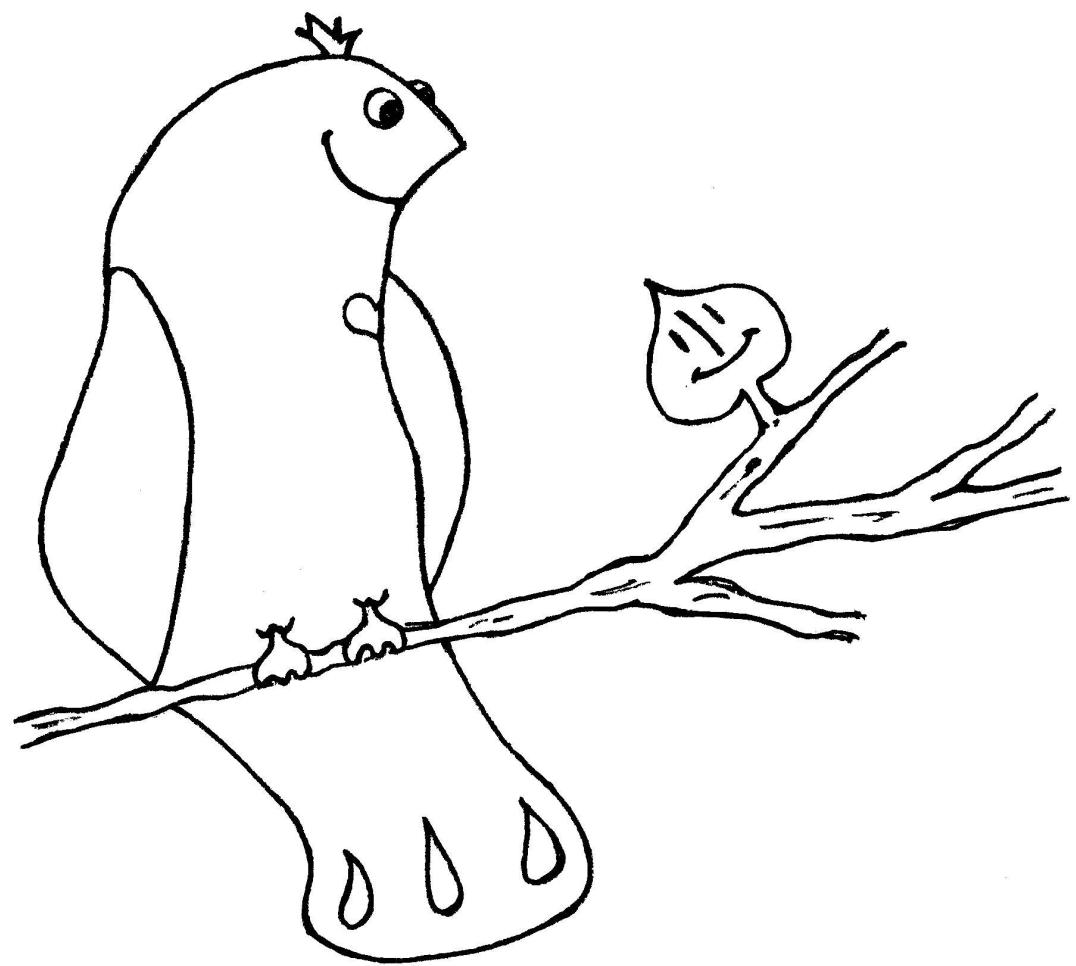

rađanje i smrt

recenzija

Admiral Mahić

SPREGA MATICE I OSJETA

Milan Stančić je pjesnik – disk, koji se visoko gore i visoko dole zujno kreće i obrće OSJETOM POVIKA SRCA, u kojem uvijek ima nešto novo uprkos suprotnih elemenata osame, a to sočno NOVO su namotane role raskošnog jezika pamćenja i sjećanja na ljudsku uspravnu i višebrojnu DUŠU, koja je htjela ili ne, upala do koljena u tokove i okove... Za Stančića je i mali radijator ljudski žar, koji negdje u čošku čuči i on nas grijije. Pjesnik egzistira u bilo kojoj ljudskoj DUŠI kao stisak koji će “dobro stegnut maticu” – kao strategiju približavanja etike ironije i morala slobode, možda DA ili NE, sličnu Yeatsovoj ironiji koja je upravo snaga njegovog intelekta. “Čitalac treba razumjeti da su sve stvari ukorijenjene u DA i NE, bez obzira nazvali mi to Božansko, Sotonsko ili Zemaljsko.“ Uvijek postoji ponovno stvaranje ironijskog koje je moralno. Uistinu, pjesnici trebaju naučiti napamet zapis Maria Suška o Yeatsovom uokvirenju modela suprotnosti... “Jednom kada je uokvirio svoj model suprotnosti, kako za ličnost pjesnika tako i za poetsku simbologiju, Yeats je bio u stanju da promatra izvanjski svijet simbolički, da doista prihvati dramu života kao nužni uvjet pjesničkog iskustva stvaranja. Govoreći o Danteu i Villonu i njihovo sposobnosti koja umjetnošću re-kreira čovjeka, Yeats je u AUTOBIOGRAFIJI zapisaо da to ponovno stvaranje jest ponovno rođenje iz strave, moguće “jedino kada je intelekt ispisao čitav život kao dramu, kao obrat“. Tek tada pjesnici mogu živjeti za “kontempliranje, a ipak zadržati (svoj) intezitet.“ U tom smislu, Milan Stančić je, Božanskom, i Sotonskom i Zemaljskom pjesmom STISAK prihvatio dramu života: “Šaraf vamo šaraf tamo, i dobro stegnut maticu, / Ovdje ovako tamo onako, i dobro stegnut maticu, / Ovamo isprat ovo tamo isprat ono, i dobro stegnut maticu, / Ponijet ovo ponijet ono, i dobro stegnut maticu, / Za zimu ovo za ljeto ono, i dobro stegnut maticu, / Posjednik je vamo posjetitelj je tamo, / i dobro stegnut maticu.“ Ne znam zašto, ali ovu Stančićevu maticu, počinjem u mašti doživljavati kao “sudsku odluku“ civilizacije besmrtnosti, dakle, da se OSJET koji nije ostao vjeran Poeziji i koji se okliznuo na ulje iluzorne taštine, laserski prišarafi u meso i da se zalije sokom zemne gorčine, i ako na vatrenom zamkama ne sagori - da se kao lijepa pjesnička čud vrati činiocu Prisebnosti. Sve miriše na ruševinu, osim biblioteke Prisebnosti. Ljubavna i filozofična “borbenost prisebnosti u snu“ ovih matičnih pjevanja temeljno je pjesničko osjećanje prolaznosti ali i trajnosti života. Prolaznost je amfibija taštine. Trajnost je mnogočulno čulo prisebnosti. Stančićeva treperava zbirka, MATICA, koju sam ushitno isčitao uz delfinske okretaja CD-a : Vivaldi – Četiri godišnja doba, od slobodnog stiha do haiku-pjesme, od igraona armije simbola do pjesama u prozi neprekidan je bunt filozofskog mišljenja umreženosti, recimo na primjer: Umreženost me čini toliko sretnim / da sam jak ko Ja. Ili - Da su moje misli more / Lakše bih podnosio / Oseku i Plimu. Na taj način, odista su, intuitivno i ovozemaljski subjektivno, jasno i ogoljeno, Stančićevi oštrosloženi stihovi rasporili medije dosade i politike – i izveli u prvi plan ljudsku trpnju u kojoj se naslućuje rođenje velike ljubavi i njeno uključenje u život Stančićevog lirskog, prolomnog nadahnuća. A gdje bi se drugo pjesnik mogao tražiti do u ljubavi – od igle tištine do lokomotive nadrealizma – od onog što je Šekspir zaboravio (budi ono što jesi ali probudi se) do Šimića koji ga je opržio kao sunce – od Likovnog dodatka koji kao vizija stvarnosti obducira mlazove riječi u hidrocentralnoj zbirci do podvodnog univerzuma u kojem sat nije popravljen – od vjenčanja sa svojom Najmilijom do pjesme Moja Baka: Primi ove riječi kao molitvu / primi ovu molitvu kao poljubac /

primi ovaj poljubac kao znak moje ljubavi / primi moju ljubav kao dar / zato što si uronila / duboko u naše živote /. Milan Stančić zatvorenih očnih kapaka žudi za lijepim, korisnik je biblioteke Prisebnosti, ima člansku i šifrovan je kao san koji misleno spava oslonjen na gitaru a ona recitira matične pjesme i ponosne litice opomene: Pustite me da pišem jer volim! Opalio je tata komarca po ledima – potom suzom Kimi zalije klub Maršal Tito – a usput i veterana sito-štampe, boema Pipu: TEČO, komadante, Željko – iz zemljotresa se rodilo proljeće! Ali, Milan Stančić Kimi čim otvorí oči i pogleda ispred sebe, izlije se izuzetno prostrana i duboka proza lirske ekspresije... Pod A: "Na jednoj Razapetoj, čini mi se bakrenoj žici svirao je moj prijatelj Edo zvani Baraka. Ja sam svirao na pola naštimanu gitaru i bježao od sjenke, u susret futur prezenta. Perfekt futura je načinio sjedinjenje – perfektno izvedena tačka – te Edo i ja zapisasmo artikulirane osjećaje, zapržismo ih u hard disk i čestitasmo si ozareni zadovoljstvom pri zadnjim treptajima usaglašene note: on je odvalio po bakarnoj žici, ja preko de dura šakom pravo u pod, a svod sav u molu od sreće..." Pod B: "Od kad znam za sebe i frontalni balkon stana koji mi je suđen izgleda za odrastanje, nikad je ne vidjeh ovaku u cvatu: na broju 67, nedavno umro čika Mile, na broju 65, Gordana se sa djecom sa 8. kata preselila u podrumske prostorije, kolko tolko adaptirane pomoću plazma televizora; u 67 uselila Merima sa Pavom i kerušom Kalom; na 65 sletila roda i drugaru iz djetinjstva Šilji mi, na dar donijela jednu kćer i braću joj blizance..."

Još malo pa će kraj časa ove pozitivne recenzije. Milan Stančić je pjesnik, filozof, slikar i kantautor Prisebnosti Čovječanstva, jer kao i Yeats posjeduje OSJET svoje svjetlosti i tmice u sebi samom – i sa prekrasnom vatrom nadahnuća i sa vjerom u Poeziju, ustatiće i poći sada, da kao deblo kestena uroni u rodno tlo, u Božije stopalo!

Admiral Mahić

Bilješka o autoru

Rođen sam 23.11.1978. godine u Sarajevu.

Poezija mi je objavljivana u časopisima: *Svetlo riječi*, *Hrvatska misao*, *Mir*, *Poezija – časopis pjesničke prakse*.

Tri moje pjesme su prevedene na engleski i objavljene u antologiji poezije *Pjesnici Za Mir u Svijetu, 3. dio*

Kratka priča *Iz dnevnika jedne svijetle baje* je uvrštena među petnaest najboljih radova pristiglih na književno takmičenje *Nachbarn/Voisins/Susjedi*, te je zajedno sa ostalim nagrađenim radovima objavljena u antologiji *Ključ je pod otiračem*.

Autor sam dokumentarnog filma *Balkanski folklor i anarhizam*, te tekstova i muzike benda **Lučka Uprava**.